

מאירה

קריעה

במאמר של Jean Baudrillard ששמו Dust Breeding על פי עבודתו של מרסל דושאמפ מ 1920 נכתב:

"Our reality has become experimental. Without destiny, modern man is left with an endless experimentation of himself."

וממשיך בציטטה של וולטר בנימין:

"While humanity was once according to Homer an object of contemplation for the Gods it has now become a contemplation of itself. Its own alienation has reached such a degree that humanity's own destruction becomes a first rate aesthetic sensation."

בעבודתה של מאירה ניתן להבחין בשבר, בהתפוררות, בחיפוש, באובדן, בשינוי, בקריעה ובהתפרקות, אך יותר מכל בקרב שבין ייאוש ותקווה. זהו קרב שאין בו מנצחים. זוהי עדות פיזולית לקיומו. זוהי מצבה לרגע שבו אינפורמציה, טרנספורמציה, קטסטרופה וספקולציה גורמים לראות בפסל ובדמות את קשייו של האדם, את הייצוג העכשווי של האדם באשר הוא, בהתלבטויותיו ומערומויו.

בפסליה של מאירה הניר משקף את דלות החומר אך את עוצמת הקיום, את זמניות האינפורמציה אך את נצחיות הרוח, את התפוררות הקיים אך את המשכיות היצירה. בעבודה עם עיתון שהמידע בו התיישן לפני שהודפס, שהאנרגיה שלו שייכת לעבר, ושתמצית תוכנו הוא התסכול של היום, משמש הניר כחומר גלם ליצירה, צורה וחזות המעבירים את ההרגשה, מחשבה, רעיון והוויה של האדם ברגעי הקונפליקט של קיומו. האסטטיקה הנוצרת ומועצמת מהאקספרסיוניות, מהצבעוניות ומדחיסת החומר גורמת לפרדוקס שבין היופי והכאב, שבין האסתטי לחידלון, שבין העוצמה לחולשה, שבין הקיים לנעלם, שבין הפיזי לרוחני, שבין המוחלט לספק.

כאשר בודקים את היש והאין בפסליה של מאירה מגלים את הקשר הפרדוקסאלי שביניהם. האמירה היא של צמצום, של נודות, של מחיקה, של אובדן, ושל דה קונסטרוקציה אך עם זאת, למרות הקריעה הפיסול מוצק, למרות החספוס הפיסול טקטילי, למרות האגרסיה הפיסול אסתטי ולמרות החסר הפיסול שלם. זהו דימוי של אדם המפוסל מזמניות של חומר ליצירת אלגוריה לקיומו וחדירה לישותו.

זוהי יצירה המשתקפת מגוש הניר ההופכת לדמות, ההופכת לפסל, ההופכת לתוכן, ההופכת למשמעות המאפשרת לצופה לחפש בה בתוך ומתוך עצמו.

בנדיטו קרוצה שואל "מה היא האמנות?" ואומר "האמנות היא חזות או אינטואיציה. האמן יוצר דמות או מחזה דמיון, והאדם הנהנה מיצירת האמנות מפנה את עיניו אל הנקודה שהאמן הצביע עליה, מסתכל מבעד לצוהר שהאמן פתח למענו, ושב ויוצר בתוכו אותה דמות".

זוהי למעשה תמציתה של האמנות, זו תמצית פסליה של מאירה, זוהי תמציתה של ההוויה. מהנקודה בה מאירה סיימה את עבודתה והציגה את פסליה מתחילה הנקודה שבה אנו הצופים מתחילים ללכת במבוך שעומד חי באמירתו, קרוע בצורתו ודומם בנוכחותו ועוצמתו.